

Sygn. akt VII U 3689/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2020 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarzabek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 20 stycznia 2020 r.

w Warszawie

sprawy M. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.

o wyrównanie emerytury

na skutek odwołania M. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.

z dnia 10 maja 2019 r. znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

M. C. w dniu 13 czerwca 2019 r. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. z dnia 10 maja 2019 r., znak:(...) Odwołująca zarzuciła zaskarżonej decyzji naruszenie art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez jego niezastosowanie, ponieważ w jej ocenie doszło do błędu organu rentowego, który powinien przyznać należne jej świadczenie w wyższej kwocie za trzy lata wstecz. Wobec powyższego ubezpieczona wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie emerytury w kwocie 2.704,51 złotych od dnia 1 marca 2016 r. wraz z odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia, w którym wypłacono świadczenie za dany miesiąc począwszy od marca 2016 r. każdorazowo od kwoty 984,69 złotych. W uzasadnieniu odwołania stwierdziła, że do dnia wydania zaskarżonej decyzji otrzymywała emeryturę na podstawie niekonstytucyjnych przepisów, której wysokość została zaniżona o kwotę 984,69 złotych. Odwołująca podniosła, że takie ustalenia wynikają z treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r., który stwierdził w sprawie o sygn. akt P 20/19, iż podstawa prawna zastosowana przy obliczeniu jej emerytury jest niezgodna z Konstytucją. W jej ocenie organ rentowy powinien wznowić postępowanie, uchylić decyzję z dnia 11 kwietnia 2016 r. i przyznać wyrównanie w zaskarżonej decyzji za okres co najmniej trzech lat wraz z odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty stanowiącej różnicę pomiędzy kwotami ustalonych emerytur w w/w decyzjach (odwołanie z dnia 13 czerwca 2019 r., k. 3-5 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 5 lipca 2019 r. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴

§ 1 k.p.c. Organ rentowy wskazał, że w dniu 29 kwietnia 2019 r. wpłynęła skarga odwołującej o wznowienie postępowania w związku z ogłoszeniem wyroku Trybunału Konstytucyjnego. ZUS stwierdził, że należało uchylić

decyzję z dnia 10 kwietnia 2016r. przyznającą odwołującej emeryturę powszechną oraz ustalić wysokość tego świadczenia od podstawy niepomniejszonej o kwoty pobranych wcześniej emerytur. W jego ocenie emerytura ustalona zaskarżoną decyzją jest świadczeniem korzystniejszym od pobieranej dotychczas przyznanej na mocy decyzji z dnia 8 kwietnia 2008 r. Organ rentowy podkreślił, że podjęcie wypłaty świadczenia w nowej wysokości nastąpiło od dnia 1 marca 2019 r. zgodnie z art. 133 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Jednocześnie uznał, że brak jest podstaw do wypłaty świadczenia w trybie art. 133 ust. 1 pkt 2 tej ustawy (odpowiedź na odwołanie z dnia 5 lutego 2019 r., k. 10 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. C., urodzona w dniu (...), na mocy decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 8 kwietnia 2008 r., znak: E (...), miała przyznane prawo do wcześniejszej emerytury od dnia 2 marca 2008 r. (decyzja z dnia 8 kwietnia 2008 r., k. 43 tom I a. e.).

Odwołująca w dniu 22 marca 2016 r. złożyła wniosek o przyznanie prawa do emerytury. Po rozpoznaniu wniosku ubezpieczona nabyła prawo do tego świadczenia od dnia 1 marca 2016 r. na podstawie decyzji organu rentowego z dnia 11 kwietnia 2016 r., znak: (...) Wysokość emerytury została obliczona na kwotę 1.719,82 złotych zgodnie z art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Organ rentowy wskazał, że wypłata emerytury ustalonej zgodnie z tą decyzją zostaje zawieszona, ponieważ jest świadczeniem mniej korzystnym od dotychczas wypłacanej w wyższej wysokości. (decyzja z dnia 11 kwietnia 2016 r., k. 14 tom I a. e.)

W dniu 6 marca 2019 r. Trybunał Konstytucyjny wydał wyrok w sprawie o sygn. akt P 20/16, na podstawie którego orzekł o niezgodności z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, przepisu art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 39 ze zm.) zwanej dalej „ustawą”, w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 września

2017 r. w zakresie, w jakim dotyczy kobiet urodzonych w (...) r., które przed dniem 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 ustawy.

W uzasadnieniu wyroku Trybunał Konstytucyjny wskazał, że wprowadzony ustawą nowy system świadczeń emerytalnych przewiduje jedynie przejściowe utrzymanie preferencyjnych rozwiązań dotyczących możliwości nabycia prawa do emerytury

w obniżonym wieku emerytalnym. Zasadniczo regulacja ta dotyczy tylko tych ubezpieczonych, którzy w dniu wejścia w życie tej ustawy, tj. 1 stycznia 1999 r. osiągnęli, bez względu na płeć, wiek co najmniej 50 lat, a więc urodzili się nie później niż w dniu 31 grudnia 1948 r. Odstępstwo od tej zasady dotyczy osób, które urodziły się w latach 1949-1968. Jest ono obwarowane kolejnymi warunkami, w tym

w szczególności uzależnione jest od spełnienia przesłanki nabycia prawa do emerytury do dnia 31 grudnia 2008 r. Możliwość nabycia prawa do emerytury na podstawie art. 46 w związku z art. 29 ustawy emerytalnej przez kobiety także nie dotyczy wszystkich kobiet urodzonych w latach 1949-1968, lecz tylko tych, które urodziły się nie później niż do dnia 31 grudnia 1953 r. ze względu na wymóg nabycia prawa do emerytury do dnia 31 grudnia 2008 r. Zakwestionowane regulacje prawne dotyczą zatem jednolitej grupy kobiet, które zachowały prawo do uzyskania emerytury powszechnej po uprzednim pobieraniu emerytury wcześniejszej przysługującej po ukończeniu 55 lat. Do grupy tej należą kobiety urodzone w latach 1949-1953. Jednak po wejściu w życie

z dniem 1 maja 2013 r. dodanego art. 25 ust. 1b ustawy tylko część z nich, a mianowicie kobiety urodzone w (...) r., zostały pozbawione możliwości zrealizowania prawa do powszechnej emerytury na dotychczasowych zasadach, bez pomniejszania podstawy obliczenia emerytury o kwoty pobranych emerytur wcześniejszych. W konsekwencji z jednolitej kategorii podmiotów podobnych wyodrębniona została grupa kobiet

z rocznika 1953, która podobnie jak pozostałe kobiety należące do tej kategorii nabyła co prawda prawo zarówno do emerytury wcześniejszej, jak i powszechnej. Przy obliczaniu tego ostatniego świadczenia znajdą zastosowanie wobec nich odmienne, mniej korzystne zasady od tych, które obowiązywały przy obliczaniu emerytury powszechnej kobietom urodzonym w latach 1949-1952. Tymczasem świadczenia te mają cechę wspólną, relewantną ze względu na treść zaskarżonej regulacji,

a mianowicie miały one umożliwić osobom w wieku starszym, ze stosunkowo długim stażem ubezpieczenia, zachowanie przywileju przejścia na wcześniejszą emeryturę i możliwość uzyskania kolejnej emerytury po osiągnięciu powszechnie obowiązującego wieku emerytalnego. Ich celem było więc łagodzenie skutków likwidacji uprawnień emerytalnych obniżających wiek emerytalny, co było jednym z głównych założeń reformy emerytalnej. Z tego też względu rozwiązania te miały charakter przejściowy

i były adresowane do określonej kategorii podmiotów. W związku z powyższym, Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że zastosowanie art. 25 ust. 1b ustawy wobec kobiet urodzonych w (...) r., pobierających emeryturę na podstawie przepisów art. 46 ustawy, które nie mogły nabyć prawa do emerytury przysługującej z tytułu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego przed dniem 1 stycznia 2013 r., kiedy wprowadzono nowe, mniej korzystne zasady w zakresie obliczania jej wysokości nieobowiązujące pozostałe roczniki kobiet należące do kategorii ubezpieczonych uprawnionych do ustalenia emerytury po emeryturze, narusza zasady równości

w prawie do zabezpieczenia społecznego i jest przez to niezgodny z art. 67 ust. 1

w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji. Powyższe orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego weszło w życie z dniem 21 marca 2019 r.

Ubezpieczona w dniu 29 marca 2019 r. złożyła kolejny wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. o ponowne obliczenie świadczenia emerytalnego. Organ rentowy po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego wydał postanowienie z dnia 10 maja 2019 r. w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r. - na podstawie art. 145a i art. 149 § 1 k.p.a. wznowił postępowanie w sprawie emerytury przyznanej odwołującej decyzją z dnia 11 kwietnia 2016 r. Jednocześnie organ rentowy decyzją z dnia 10 maja 2019 r., znak: (...) uchylił decyzję z dnia 11 kwietnia 2016 r., znak: (...) oraz ustalił wysokość emerytury na kwotę 2.704,51 złotych. Organ rentowy wskazał, że emerytura ustalona tym rozstrzygnięciem jest świadczeniem korzystniejszym od dotychczas pobieranej przyznanej decyzją z dnia 8 kwietnia 2018 r. W związku z tym ZUS podjął wypłatę nowej wysokości emerytury od dnia 1 marca 2019 r. (wniosek z dnia 29 marca 2019 r., postanowienie z dnia 10 maja 2019 r., k. 20-22 tom II a. e.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego zawartego w aktach rentowych. Zdaniem Sądu, powołane wyżej dokumenty, w zakresie, w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

W związku z tym Sąd uznał materiał dowodowy za wystarczający do rozstrzygnięcia w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie M. C. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 10 maja 2019 r., znak: (...) jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy zważył, że spór w przedmiotowej sprawie powstał w związku z wydanym wyrokiem przez Trybunał Konstytucyjny w dniu 6 marca 2019 r. w sprawie o sygn. P 20/16, w którym orzekł o niezgodności z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, przepisu art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 września 2017 r. w zakresie, w jakim dotyczy kobiet urodzonych w (...) r., które przed dniem 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy.

Orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą aktu normatywnego, na podstawie których zostały wydane prawomocne orzeczenie sądowe, ostateczna decyzja administracyjna lub rozstrzygnięcie w innych sprawach, wynikająca z art. 190 ust. 4 Konstytucji RP, stanowią podstawę do wznowienia postępowania, uchylenia decyzji lub innego rozstrzygnięcia na zasadach i w trybie określonych w przepisach właściwych dla danego postępowania. Ustawa z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2018 r., poz. 1270 z późn. zm.) zwana dalej „ustawą”, nie zawiera jednak odpowiedniej regulacji określającej wprost zasady

i tryb postępowania w omawianym przypadku. Stosownie do art. 124 ustawy

w postępowaniu w sprawach o świadczenia określone w niej stosuje się zaś przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego zwanego dalej „k.p.a.”, chyba że ustawa stanowi inaczej. Zgodnie z art. 145a k.p.a. może dojść do wzruszenia decyzji organu rentowego wydanej w oparciu o akt normatywny uznany orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego za niezgodny z Konstytucją. Na jego podstawie można żądać wznowienia postępowania również w przypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł

o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową lub ustawą, na podstawie którego została wydana decyzja. Niedopuszczalne byłoby przyjęcie,

że wyrok Trybunału Konstytucyjnego pozostaje bez wpływu na decyzje wydane przez organ rentowy na podstawie niekonstytucyjnego przepisu. W świetle art. 123 ustawy

z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2019 r., poz. 300 j.t.) w sprawach uregulowanych ustawą stosuje się również przepisy k.p.a., chyba że ustawa stanowi inaczej. Kodeks postępowania administracyjnego przewiduje możliwość wznowienia postępowania na skutek wydania wyroku przez Trybunał Konstytucyjny.

W związku z wydaniem przez Trybunał Konstytucyjny w dniu 6 marca

2019 r. wyroku w sprawie o sygn. P 20/16, organ rentowy stosując powołany art. 145a k.p.a. i art. 149 k.p.a. wznowił postępowanie w sprawie przyznania emerytury dla odwołującej, rozstrzygniętej prawomocną decyzją z dnia 11 kwietnia 2016 r. ZUS ustalił i przyznał nową wysokość świadczenia ubezpieczonej od dnia 1 marca 2019 r., tj. od miesiąca, w którym odwołująca złożyła wniosek o przeliczenie świadczenia. Przedmiot sporu w niniejszym postępowaniu dotyczył ustalenia, czy odwołująca jest osobą uprawnioną do emerytury w kwocie 2.704,51 złotych od 1 marca 2016 r. wraz z odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia, w którym wypłacono świadczenie za dany miesiąc począwszy od marca 2016 r. każdorazowo od kwoty 984,69 złotych. Organ rentowy stanął na stanowisku, że przeliczenie świadczenia dla ubezpieczonej powinno nastąpić dopiero od dnia 1 marca 2019 r.

Zgodnie z art. 133 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się, począwszy od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu, z zastrzeżeniem art. 107a ust. 3. W niniejszej sprawie odwołująca złożyła wniosek o ponowne przeliczenie emerytury. Nie było sporne pomiędzy stronami postępowania, że ubezpieczona pobierała świadczenie w wysokości ustalonej począwszy od dnia 2 marca 2008 r. Wypłata emerytury ustalonej decyzją z dnia 11 kwietnia 2016 r. została zawieszona, ponieważ była świadczeniem mniej korzystnym od emerytury dotychczas wypłacanej. Ustalenie wysokości emerytury na kwotę 2.704,51 złotych nastąpiło w zaskarżonej decyzji z dnia 10 maja 2019 r. po rozpoznaniu wniosku ubezpieczonego z dnia 29 marca 2019 r.

Sąd wskazuje, że możliwość przeliczenia emerytury uzależniona jest od przedstawienia odpowiednich dowodów przez wnioskującą stronę. Organ rentowy nie musi prowadzić szczególnego postępowania zmierzającego do poszukiwania dowodów, które mogłyby ewentualnie prowadzić do wykazania wyższej wysokości świadczenia,

a obowiązek taki spoczywa przede wszystkim na ubezpieczonym, co też oczywiście leży też w jego interesie (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 24 stycznia 2019 r., sygn. akt III AUa 861/18). Istotna jest data ponownego wniosku i dołączone przy nim nowe dokumenty (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 30 września 2015 r., sygn. akt III AUa 500/15)

W niniejszej sprawie możliwość ponownego przeliczenia świadczenia odwołującej zaszła dopiero na skutek złożenia przez nią wniosku z dnia 29 marca 2019 r. Wówczas ubezpieczona w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego zażądała przeliczenia na nowo jej świadczenia. Na tej podstawie organ rentowy mógł ponownie wyliczyć wysokość emerytury. Przepis art. 133 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych należy interpretować jako przepis ustanowiony na korzyść ubezpieczonych, tzn. gwarantujący im prawo do świadczenia od

miesiąca złożenia wniosku, niezależnie od daty wydania decyzji w tym przedmiocie, jeżeli sami wyraźnie nie wskazali daty późniejszej. Nie jest jednak możliwe przeliczenie świadczenia z datą sprzed złożenia wniosku. Ubezpieczony, jeśli jest to dla niego korzystne, może jedynie wskazać datę późniejszą przeliczenia świadczenia - po złożeniu wniosku. Natomiast świadczenie może zostać przeliczone od daty złożenia wniosku (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 27 listopada 2014r., sygn. akt III AUa 106/14)

Nie ulega wątpliwości, że wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalnego został złożony przez odwołującą w dniu 29 marca 2019 r. W związku z tym organ rentowy prawidłowo dokonał przeliczenia emerytury ubezpieczonej od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożono stosowny wniosek. Przepis art. 133 ust. 1 pkt 1 powołanej ustawy jest bezwzględnie obowiązujący i organ rentowy w sposób prawidłowy zastosował jego dyspozycję w niniejszej sprawie. W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości fakt, że dopiero w dniu 29 marca 2019 r. na skutek wniosku odwołującej zaszły okoliczności, które dawały podstawę do przeliczenia jej świadczenia. Wobec powyższego organ rentowy przeliczył wysokość przyznanej emerytury od dnia 1 marca 2019 r., trafnie stosując przy tym obowiązujące przepisy prawa. W świetle art. 133 ust. 1 pkt 1 ustawy organ rentowy nie miał prawa, dokonać przeliczenia świadczenia od daty wskazanej przez ubezpieczoną, ponieważ przypadała ona przed dniem złożenia przedmiotowego wniosku. Należy podkreślić, że obowiązujące przepisy nie dają też możliwości wyrównania świadczenia za okres od dnia 1 marca 2016 r., a co za tym idzie nie dają też również prawa do odsetek za opóźnienie.

Sąd Okręgowy zważył, że odwołująca niezasadnie zarzucała organowi rentowemu naruszenie art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy poprzez niezastosowanie w zaskarżonej decyzji. Zgodnie z tym przepisem w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, o którym mowa w pkt 1, jeżeli odmowa lub przyznanie niższych świadczeń były następstwem błędu organu rentowego lub odwoławczego. Sąd nie doszukał się w działaniach organu rentowego błędu. Zawarte w art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy określenie "błąd organu rentowego" obejmuje sytuacje, w których ZUS miał podstawy do przyznania świadczenia, lecz z przyczyn leżących po jego stronie tego nie uczynił. Za takie przyczyny można uznać wszelkie zaniedbania tego organu, każdą obiektywną wadliwość decyzji, niezależnie od tego czy jest ona skutkiem zaniedbania, pomyłki, celowego działania organu rentowego, czy też rezultatem niewłaściwych działań pracodawców albo wadliwej techniki legislacyjnej i w konsekwencji niejednoznaczności stanowionych przepisów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 10 maja 2016 r., sygn. akt III AUa 2127/15). Powołany przepis nie daje podstawy prawnej do przyznania podwyższonych świadczeń od daty powstania prawa do nich, w terminie późniejszym niż trzy lata przed zgłoszeniem wniosku, nawet w przypadku jeżeli niezrealizowanie tego prawa było następstwem błędu organu rentowego. Wspomniany błąd obejmuje sytuacje, w których organ rentowy miał podstawy do przyznania podwyższonego świadczenia, lecz z przyczyn leżących po jego stronie tego nie uczynił. Przepis ten nie wyłącza ograniczenia okresu wypłaty świadczeń w sytuacjach, gdy błąd organu rentowego jest wynikiem zawinienia jego pracownika (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2002 r., sygn. akt II UKN 116/01).

W okolicznościach niniejszej sprawy organ rentowy nie popełnił żadnego błędu. Wydając decyzję z dnia 1 marca 2016 r. ZUS był zobligowany do stosowania wówczas obowiązujących przepisów prawa. W dacie wydania tego rozstrzygnięcia organ rentowy prawidłowo wyliczył kwotę emerytury należnej ubezpieczonej. Dopiero wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r. dał kobietom urodzonym w (...) r. możliwość złożenia wniosku o korzystniejsze przeliczenie ich emerytur. W związku z tym na etapie rozpoznawania sprawy przed organem rentowym nie doszło do naruszenia art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

Zarządzenie: (...)